

τὰ ἀρκυσία ἴμι (λάδι). 4) Φαγητὸν μὴ νηστήσιμον, πα-
χαλινὸν Πελοπν. (Μάν.) β) Κρεοφαγία Τσακων.
Πβ. ἄρτυμα.

ἄρτυσίδι τό, ἀμάρτ. ἄρτυσί Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρτυσι.

Ἄρτυμα φαγητοῦ: Παροιμ. Ἄς λείψουν τ' ἄρτυσία μου
ἰῶ τοῖς μαιριεῖς (ὅτι ἄνευ ἄρτυμάτων δὲν εἶναι δυνα-
τὸν νὰ παρασκευασθῇ φαγητὸν εὐγευστον. ἰῶ = ἰδῶ).

ἄρτύσιμος ἐπίθ. Εὐβ. (Αἰδηψ. Ὀφ.) Πελοπν. (Κο-
ρινθ.) ἄρτύσ' μους Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρτυσι καὶ τῆς καταλ. -ιμος.

Ὁ μὴ νηστήσιμος, συνήθως τὸ οὐδ. ἐπὶ φαγητοῦ
ἐνθ' ἄν.: Τρώω ἄρτύσιμα Κορινθ. Φαεῖ ἄρτύσιμο Αἰδηψ. Τὸ
ἄρτι δὲν ἔναι ἄρτύσιμο Ὀφ. Φτειάνου ἄρτύσ' μου (ἐνν. φαεῖ)
Ἀράχ.

ἀρυλλὸς ἐπίθ. Σύμ. ἀρουλλὸς Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρὺς παρὰ τὸ ἀραιός, ὁ ἰδ.

Ἀραιός. Συνών. ἀραιουλλός.

ἀρύνω Θήρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ.
Χαλδ.) ἀρένω Κάρπ. Κρήτ. Πόντ. ἀρένου Μακεδ. (Κα-
ταφύγ. Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρὺς παρὰ τὸ ἀραιός, ὁ ἰδ. Διὰ τὸ ε
τοῦ ἀρένω ἰδ. ΓΧατζιδ. Einleit. 412.

1) Μετβ. κάμνω τι ἀραιόν, ἀραιώνω ἐνθ' ἄν.: Ἀρύνω
τὰ φυτὰ - τὰ λάχανα (ἀραιώνω αὐτὰ ἐκριζών τὰ ὀλιγώτε-
ρον εὐρωστα διὰ νὰ γίνουν τὰ λοιπὰ εὐτραφέστερα) Κο-
τύωρ. Χαλδ. Ἀρύνω τὰ μαλλία (ξαίνων ἀραιώνω) Χαλδ.
Ἀρένω τὰ θεεύα (τοποθετῶ τὰ σκεύη κατ' ἀραιάς ἀποστά-
σεις) Πόντ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἀραιός, ἀραιώνομαι Μακεδ.
(Καταφύγ. Σέρρ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ.
Χαλδ.): Ἐρυνεν τὸ παννὶν (κατέστη ἀραιὸν ἐκ τῆς πολλῆς
χρήσεως) Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. Ὅσου ἀρένουν τὰ πράσα
τόσου χουντρένουν τὰ κιφάλια (μεταφ. ἐπὶ τεχνιτῶν οἱ ὅποιοι
εὐδοκίμοι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἂν εἶναι ὀλίγοι) Σέρρ. 2)
Γίνομαι ρευστότερος, ὑδαρέστερος Πόντ. (Χαλδ.): Ἀρύν'
τὸ μέλ'.

Πβ. ἀραιεύω, ἀραιώνω.

ἀρὺς ἐπίθ. ἰδ. ἀραιός.

ἀρυτὲ ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀροῦ.

1) Ὁ ἀμελγμένος: Ἀ αἶγα ὦγι ἀρυτὰ (ἡ αἶγα δὲν εἶναι
κτλ.) 2) Οὐσ., τὸ ἄρμεγμα: Ἐδαρι ν' ἀρχινίσωμε τὸν ἀρυτὲ
(τῶρα κτλ.)

ἀρυτε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρυτὲ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος
σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀ-
στερητ. 2α.

Ὁ μὴ ἀμελγμένος, ἀνάμελκτος.

*ἀρχαγγελᾶτος ὁ, χαρχαγγελᾶτος Χηλ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἀρχάγγελος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ᾶτος.

Ἀρχάγγελος 1, ὁ ἰδ.: Αἴνιγμ.

Ἀγγελος, χαρχάγγελος | καὶ χαρχαγγελᾶτος
πορπατεῖ καὶ σείνει | τὴν ἀληθοσύνην

(ὁ στατήρ).

Ἀρχαγγελιάτης ὁ, ἀμάρτ. Ἀρχαγγιλιάτ' Μακεδ.
(Νιγρίτ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἀρχάγγελος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάτης.

Ὁ μὴν Νοέμβριος (διὰ τὴν κατὰ τὴν 8ην ἡμέραν αὐτοῦ
ἀγομένην ἑορτὴν τῶν ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ).
Συνών. ἄγι-Γεώργιος 2β, Ἀγιγεωργίτης 4, Ἀρχαγ-
γελίτης.

ἀρχαγγελικὸς ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 121
ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 51 ἀρχαγγέλικοι ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βα-
σιλ. 48.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀρχαγγελικός.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχάγγελον: Ἀρχαγγελικὴ σάλπιγγα
ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. Ἀρχαγγέλικο σπαθί ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.
|| Ποίημ.

Καὶ τὸν ὀχτρό μου χτύπησε χέρι ἄφαντο, μὰ τὸ εἶδα,
τὸ χέρι τ' ἀρχαγγελικό...

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

Ἀρχαγγελίτης ὁ, ἀμάρτ. Ἀρχαγγιλίτ' Μακεδ. (Χαλ-
κιδ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. ἀρχάγγελος καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

Ἀρχαγγελιάτης, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν
τύπ. Ἀρχαγγελίτης Ρόδ. Ἀρχαγγελίτης Κάρπ.

ἀρχαγγελίτικα τά, ἀμάρτ. ἀρχαγγελίτικα Νίσουρ.

Ἐκ τοῦ ὄν. ἀρχάγγελος καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -ίτικα, δι' ἣν ἰδ. -ίτικος.

Εἶδος σταφυλῶν λευκοῦ χρώματος.

ἀρχάγγελος ὁ, κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Οἰν. κ.ά.)
ἀρχάγγελος πολλαχ. ἀρχάγγελος Πόντ. (Κερασ.) ἀρχάν-
τζελος Κᾶσ. κ.ά. ἀρχάτζελος Θήρ. κ.ά. ἀρχάγγελος Ρόδ.
ἀρχάντζελος Μεγίστ. ἀρχάντζελος Κύπρ. Πόντ. (Ὀφ.)
χαρχάγγελος Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κο-
ρινθ. Μάν.) Χηλ. χαρχάτζελος Κύθν. χαρχάγγελος Πε-
λοπν. (Λάστ.)

Τὸ μεταγν. ὄν. ἀρχάγγελος. Διὰ τὴν ἀντιμετάθεσιν
τῶν γραμμάτων ρ καὶ χ ἐν τῷ τύπ. ἀρχάγγελος πβ. τὰ
ὅμοια αὐτόθι ἐρχομαι - ἐχρουνμαι, καρφίν - καρφίν
κττ. Περί τοῦ ἀρχάγγελος καὶ τῶν ἄλλων μετὰ τοῦ κ
τύπων ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 43.

1) Ὁ ἄρχων, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγγέλων (τοιούτοι πι-
στεύεται ὅτι εἶναι δύο, ὁ Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ) κοιν. καὶ
Καππ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὀφ. κ.ά.): Στέκεται ἀποπάνω
μου σὰν τὸ Μιχαὴλ ἀρχάγγελο (ἐπὶ τοῦ ἐνοχλητικῶς ἱσταμέ-
νου πλησίον τινὸς ὡς ὁ ψυχοπομπὸς Μιχαὴλ ἱσταται παρὰ
τὸν ψυχορραγοῦντα) πολλαχ. Τί στεκόστε ἄπανου μου σὰ χαρ-
χαγγέλοι; (συνών. τῷ προηγουμένῳ) Καλάβρυτ. Μὰ τὸν
ἀρχάγγελο! (ὄρκος) Κάρπ. κ.ά. || Ἄσμ.

Ἀδὶς νὰ γίνης ἄγγελος νὰ γιάνης τὴ δληγὴ μου,
ἐγίνηκες ἀρχάγγελος νὰ πάρης τὴν ψυχὴ μου

Κρήτ.

Φωνὴ ἐξῆρθ' ἐξ οὐρανοῦ ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα,
φτάνουν, κερά, τὰ δάκρυα, φτάνουν καὶ οἱ μετάνοιες
καὶ τὸν νιό σου πιάσας καὶ 'ς τοῦ ληστή τὸν πᾶσι

Μῆλ.

Ὡ Μιχαὴλ ἀρχάτζελε, κατέβα, βλόησέ τους
τσαὶ μὲ ζωὴ εἰρηνιστή, Θεέ, στερέωσέ τους

(γαμήλιον) Θήρ.

Ἐννεὰ ἀγγέλ' κατέβανε καὶ δώδεκ' ἀρχαγγέλοι

Καππ.

Ἦρτεν φωνὴ ποὺ τὸν Θεὸν ἰθαὶ ποὺ τοὺς ἀρχαντζέλους
Κύπρ.

Τοὶ ὁ Μιχαὴλ χαρχάτζελος περικαλεῖ τσαὶ λέει

Κύθν. 2) Παιδιά καθ' ἣν δύο τῶν παικτῶν οἱ μεγαλύ-
τεροι καὶ ἰσχυρότεροι ὀρίζονται ἀρχάγγελοι καὶ στέκουν
εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τὴν μάγαν, περὶ τὴν

ὁποῖαν μαζεύονται οἱ ἄλλοι παῖται καὶ λαμβάνει ἕκαστος τὸ ὄνομα ἑνὸς χρώματος. Κατόπιν πλησιάζει ὁ εἰς τῶν ἀρχαγγέλων εἰς τὴν μάγαν καὶ λέγει ὅτι θέλει μὲν κορδέλλα π.χ. κόκκινη. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦτο τὸν ἀκολουθεῖ. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ ἄλλος ἀρχάγγελος καὶ ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια καὶ λαμβάνει καὶ ἐκεῖνος ἄλλο χρῶμα. Κατόπιν ὁ πρῶτος καὶ οὕτω καθέξῃς μέχρις ὅτου ὅλοι οἱ παῖται προστεθοῦν εἰς τοὺς δύο. Τότε οἱ δύο ἀρχάγγελοι στέκονται ἀντιμέτωποι κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν τοποθετοῦνται οἱ σύντροφοι κρατούμενοι ἕκαστος ἀπὸ τὴν μέσην ἢ τὸ φόρεμα τοῦ πρὸ αὐτῶν καὶ ἔλκονται ἕως ὅτου ἡ μία ὁμάς νικήσῃ τὴν ἄλλην Στερελλ. (Πλάτ.)

3) Παιδιά καθ' ἣν δύο παῖται, συνήθως κοράσια, κάθονται ἀντιμέτωποι εἰς μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, οἱ δὲ ἄλλοι παῖται διέρχονται διαμέσου αὐτῶν τρέχοντες καὶ προσφέροντες τὰς λέξεις ἄγγελος χαρχάγγελος, ὅστις δὲ συλληφθῇ ὑπὸ τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν καθημένων ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν καταλαμβάνων τὴν θέσιν τοῦ ΑΡουμελ. (Σωζόπ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀρχάγγελος Εὐβ. Ρόδ. Ἀρχάγγελος Θήρ. Ἀρχάντζελος Πόντ. (Ὁφ.) Ἀρχάγγελος Λέρ. Ἀρχάντζελος Κύπρ. Ἀρχάντζελο Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀρχαγέλ Σαμοθρ.

ἀρχάζω ἀμάρτ. ἀρχάζου Θεσσ. (Πήλ. Πορταρ. κ.ά.) Σάμ.

Τὸ μεσν. ἀρχάζω, ὃ ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχή. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,268.

Ἀρχίζω ἔνθ' ἄν.: Ἀρχάσαιμ τὴ δ'λεῖα Θεσσ. Ἀρχασαν νὰ ξιδουρδουλώνουσι Πορταρ. Ἀρχασα νὰ τ'ς λέου Σάμ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 8871 (ἐκδ. JSchmitt) «νὰ τοῦ ἔχη βοηθήσει | ἔς τὴν μάχην, ὅπου ἄρχασεν ὁ βασιλέας μετ' αὐτον». Συνών. ἀρχένω, ἀρχεύω, ἀρχίζω 1, ἀρχινεύω, ἀρχινῶ.

ἀρχαιολογία ἢ, Ἀθῆν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρχαιολογία = ἱστορικὴ ἔρευνα πραγμάτων ἀρχαίων.

1) Πρᾶγμα παλαιὸν ἢ πρόσωπον πολὺ προχωρημένης ἡλικίας: Αὕτῃ εἶναι ἀρχαιολογία. 2) Πρόσωπον γνωρίζον καὶ ἀφηγούμενον πολλὰ παρελθόντα πράγματα.

ἀρχαιολόγος ὁ, λόγ. πολλαχ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρχαιολόγος.

Ὁ περὶ τὰ ἀρχαῖα ἀσχολούμενος: Γιὰ νὰ φανῇ πῶς ἦταν ἀρχαιολόγος ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 82.

ἀρχαιομάχος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 119.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρχαῖος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μάχος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 251.

Ὁ περὶ ἀρχαῖα ἐργαζόμενος: Ποίημ.

Καὶ τώρα γκάπ! καὶ γκόπ! τ' ἀρχαιομάχο τὸ λισγάρι σκάφτει καὶ σκάφτοντας ξεθάφτει, | τὰ κόκκαλα ξεθάφτει πελώριον συντριμμένον σκελετοῦ.

ἀρχαιοπρεπός ἐπίθ. ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 5.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρχαιοπρεπής.

Ἀρχαϊκός: Ἀρχαιοπρεπα ὀνόματα.

ἀρχαῖος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀρχαῖος Χίος (Πυργ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀρχαῖος.

1) Παλαιὸς λόγ. κοιν.: Ἀρχαῖος ἄνθρωπος. Ἀρχαῖοι Ἑλληνες. Ἀρχαῖα εἰκόνα. Ἀρχαῖο φόρεμα λόγ. κοιν. || Φρ. Κόντιστα νὰ γίνω ἀρχαῖος ἀπὸ τὸ κρύο - τὴν πείνα κττ. (δηλ. νὰ ἀνῆκω εἰς τὴν ἀρχαιότητα, εἰς τὸ παρελθόν, ἥτοι νὰ ἀποθάνω). Τραύιζα κρύο - πείνα ποῦ γίνηκα ἀρχαῖος (ἥτοι ἀπέθανα ἀπὸ τὸ πῦχος κτλ.) Μιλάει ἀρχαῖα (τὴν καθαρεύου-

σαν ἢ ἀκατάληπτον γλῶσσαν) πολλαχ. 2) Ὁ περὶ τὰ ἀρχαῖα ἀσχολούμενος λόγ. κοιν.: Ἀρχαῖα ἱστορία. 3) Οὐδ. πληθ., μνημεῖα τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς ἢ ἔργα τέχνης ἀρχαῖα λόγ. κοιν.: Τὸ δεῖνα μέρος ἔχει πολλὰ ἀρχαῖα. Πάμε νὰ δοῦμε τ' ἀρχαῖα.

ἀρχαράκι τό, ἀμάρτ. ἀρχαράκι Ρόδ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρχάρι, δι' ὃ ἰδ. ἀρχάριος.

Αἷξ γεννήσασα διὰ πρώτην φοράν.

ἀρχάριος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀρχάριος βόρ. ἰδιώμ. ἀρχάριε Τσακων. ἀρχάριος Ρόδ. ἀρχάριος Ἰόνιοι Νῆσ. Κέως Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπ. (Δημητσάν.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀρχάρις Μεγίστ. Σύμ. Θηλ. ἀρχαρέα Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) ἀρχαρεὰ Λέσβ. — Λεξ. Βλαστ. ἀρχαρεὶ Λέσβ. ἀρχαρέα Κάρπ. (Ἑλυμπ.) ἀρχαρεὰ Κάρπ. Κῶς Σύμ. Χίος ἀρχαρεὰ Κάρπ. ἀρχαρεὰ Κάλυμν. ἀρχαρεῖνα Πόντ. (Κερασ.) Οὐδ. ἀρχάριν Πόντ. (Κερασ.) ἀρχάρι Ρόδ. (Κάστελλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀρχάριος, παρ' ὃ καὶ ἀρχάρις.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἐπιλαμβανόμενος ἔργου διὰ πρώτην φοράν, πρωτόπειρος, ἄπειρος λόγ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Τσακων.: Εἶναι ἀρχάριος ἀκόμη καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὴν κἀνὴ αὐτὴ τὴ δουλειὰ σύνθηθ. || Παροιμ. φρ. Ἀρχάρις μαστροχαλαστής (ἐπὶ ἀδεξίου τεχνίτου ὁ ὁποῖος νομίζει μὲν ὅτι εἶναι ἔμπειρος, ἀλλ' ἀπὸ ἀδεξιότητα καταστρέφει τὸ ἔργον ὅπερ ἀνέλαβεν) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ 712 (ἐκδ. JSchmitt) «λοιπὸν ἐγὼ εὐρίσκομαι εἰς ὅλα μου ἀρχάρις». Συνών. ἀρχινός 2, πρωτάρης, πρωτόβγαλτος, πρωτομάθητος, πρωτόπειρος, πρωτόπιαστος. 2) Ὁ τὸ πρῶτον μεταβαίνων εἰς σχολεῖον, πρωτόπειρος ἐν ταῖς σπουδαῖς Πόντ. (Κερασ.)

3) Θηλ., ἡ τὸ πρῶτον ἐγκυμονοῦσα, κυοφοροῦσα Κάρπ. Λέσβ.: Παροιμ.

Ἡ ἀρχαρεὰ τὸ γγάστρι της κρυφὸ καμάρι τό 'χει

Κάρπ. 4) Θηλ., ἡ τὸ πρῶτον γεννήσασα, πρωτοτόκος, ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ζώων Κάλυμν. Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Κῶς Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Σύμ. — Λεξ. Βλαστ.: Προβατῖνα ἀρχαρεὰ Λεξ. Βλαστ.

Β) Οὐσ. 1) Ὁ τὸ πρῶτον εἰσερχόμενος εἰς μοναστήριον καὶ ἐπὶ τινα χρόνον διατελὼν ὑπὸ δοκιμασίαν εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ μοναχικοῦ βίου μέχρις οὗ κριθῇ ἄξιός νὰ καρῇ μοναχὸς Ἀθ.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀρχάριος, δὲν εἶναι μοναχός. Συνών. δόκιμος. 2) Ὁ πρωτότοκος υἱὸς Μεγίστ.

3) Οὐδ. ἀρχάρι, τὸ διὰ πρώτην φοράν γεννήσαν ζῶον, αἷξ ἢ πρόβατον Ρόδ. (Κάστελλ.)

ἀρχασί ἢ, ἀμάρτ. ἀρχασ' Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχάζω.

Ἐναρξίς: Ἀπ' ν' ἀρχασ'. Ἀπ' τ'ς ἀρχασίς τό 'καμα. Συνών. ἀρχεμα, ἀρχεμός, ἀρχεψι, ἀρχή 1, ἀρχινεῖα, ἀρχίνεμα, ἀρχινή, ἀρχίνημα, ἀρχινημός, ἀρχισι, ἀρχισμα.

ἀρχαυλεῖο τό, ἀμάρτ. ἀρχαυλεῖο Ρόδ. (Ἀρχάγγελ. Σάλακ. Σορον. Φάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρχαύλης καὶ τῆς καταλ. -εῖο.

Τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ὁ τυροκόμος λαμβάνων τὸ γάλα παρὰ τῶν ποιμένων τῆς περιφερείας τυροκομεῖ.

ἀρχαύλης ὁ, Σίφν. Σῦρ. ἀρχαύλης Ρόδ. (Ἀρχάγγελ. Σάλακ. Σορον. Φάν. κ.ά.) Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. ἀρχω καὶ τοῦ οὐσ. αὐλή. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΣΞανθουδ. ἐν Λαογρ. 7 (1923) 370 κέξ.

1) Ὁ κύριος τοῦ ποιμνίου (κυρίως ὁ ἀρχων τῆς αὐλῆς, ἥτοι τῆς μάνδρας) Σίφν. 2) Ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων,

